

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 331

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marți, 5 aprilie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
361. — Hotărâre privind aprobarea stemei comunei Cernat, județul Covasna	2
451. — Hotărâre privind aprobarea modelului steagului comunei Peregu Mare, județul Arad	3–4
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
2.613. — Ordin al ministrului culturii privind clasarea Spitalului comunal în categoria a — ansamblu, cu trei componente în categoria m — monument: Spitalul comunal, Laborator analize și Beci, situate la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea, toate în grupa B în Lista monumentelor istorice, categoria II — arhitectură	5–6
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 8 din 21 februarie 2022 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	7–14
ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA	
4/2CN. — Decizie privind aprobarea modelului unic la nivel național al firmei utilizate de formele de exercitare a profesiei de medic stomatolog	15–16

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind aprobarea stemei comunei Cernat, județul Covasna**

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 10 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului, cu modificările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă stema comunei Cernat, județul Covasna, prevăzută în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale stemei comunei Cernat, județul Covasna, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

NICOLAE-IONEL CIUCĂ

Contrasemnează:

Viceprim-ministru,

Kelemen Hunor

p. Ministrul dezvoltării,

lucrărilor publice și administrației,

Marin Țole,

secretar de stat

București, 16 martie 2022.

Nr. 361.

ANEXA Nr. 1*)

ANEXA Nr. 2

STEMA
comunei Cernat, județul Covasna

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei comunei Cernat,
județul Covasna

Descrierea stemei

Stema comunei Cernat, județul Covasna, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat albastru-argint. În câmpul superior, din linia despărțitoare se înalță un turn crenelat, cu trei creneluri, de argint, având poarta boltită neagră, flancată din partea dextră de un soare figurat, de aur, iar din cea senestră de o semilună crescătoare, de asemenea figurată, de argint, înconjurată de trei stele cu câte șase colțuri, de aur. În câmpul inferior se află un braț armat, îndoit în cot, ținând în mână o sabie, în bară, totul de culoare neagră.

Scutul este timbrat cu o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate ale stemei

Turnul crenelat simbolizează cetatea „Ciuntită”, denumită și „Ika”, aflată în comună. Soarele și semiluna sunt simboluri specifice zonei, cele trei stele fac referire la numărul satelor aparținătoare comunei. Partea inferioară face referire la stema familiei Damokos.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
privind aprobarea modelului steagului comunei Peregu Mare,
județul Arad

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al art. 2 alin. (2) și art. 3 alin. (4) din Legea nr. 141/2015 privind arborarea și folosirea de către unitățile administrativ-teritoriale a steagurilor proprii,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — (1) Se aprobă modelul steagului comunei Peregu Mare, județul Arad, prevăzut în anexa nr. 1.

(2) Descrierea și semnificațiile elementelor însumate ale modelului steagului comunei Peregu Mare, județul Arad, sunt prevăzute în anexa nr. 2.

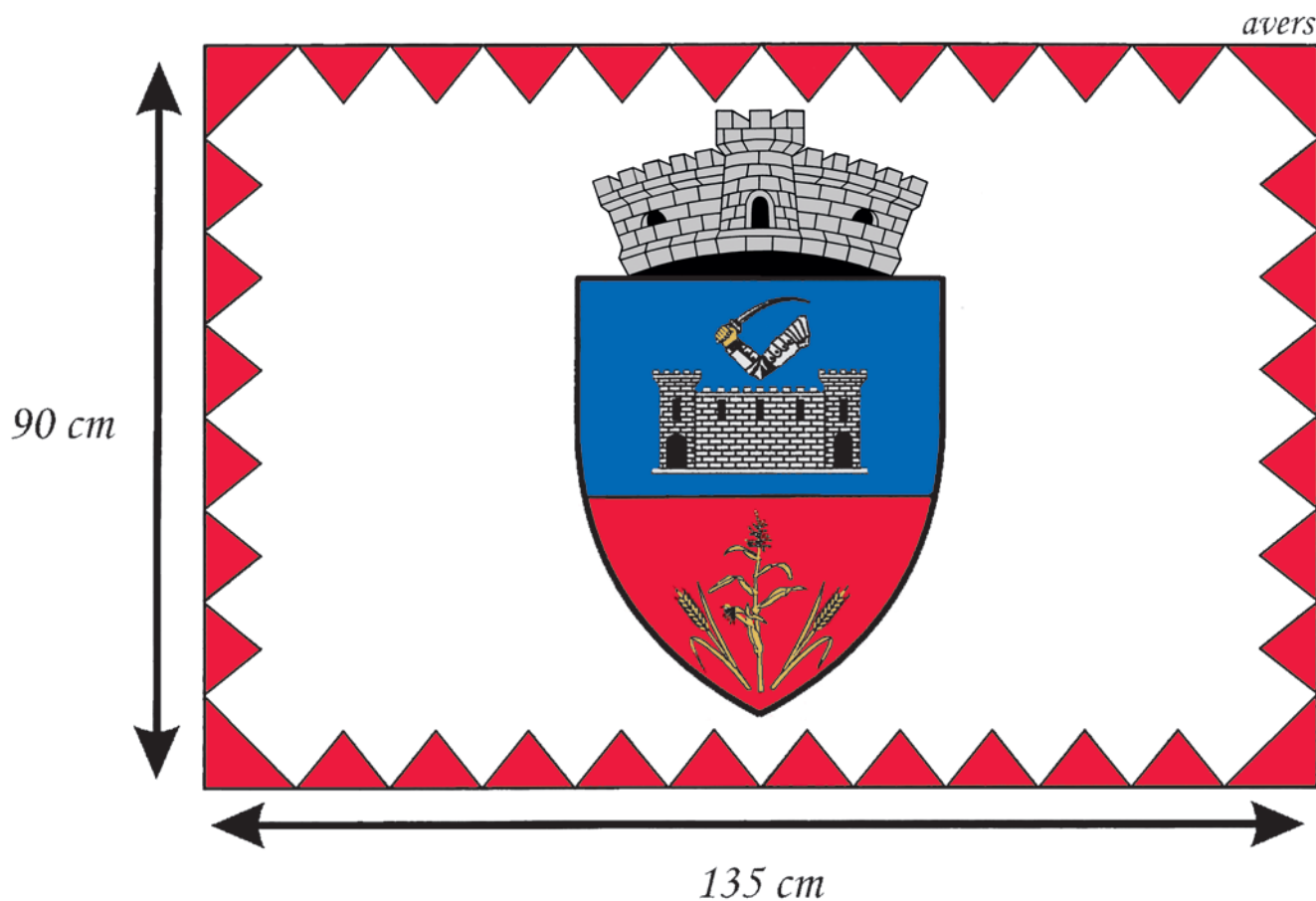
(3) Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
NICOLAE-IONEL CIUCĂ

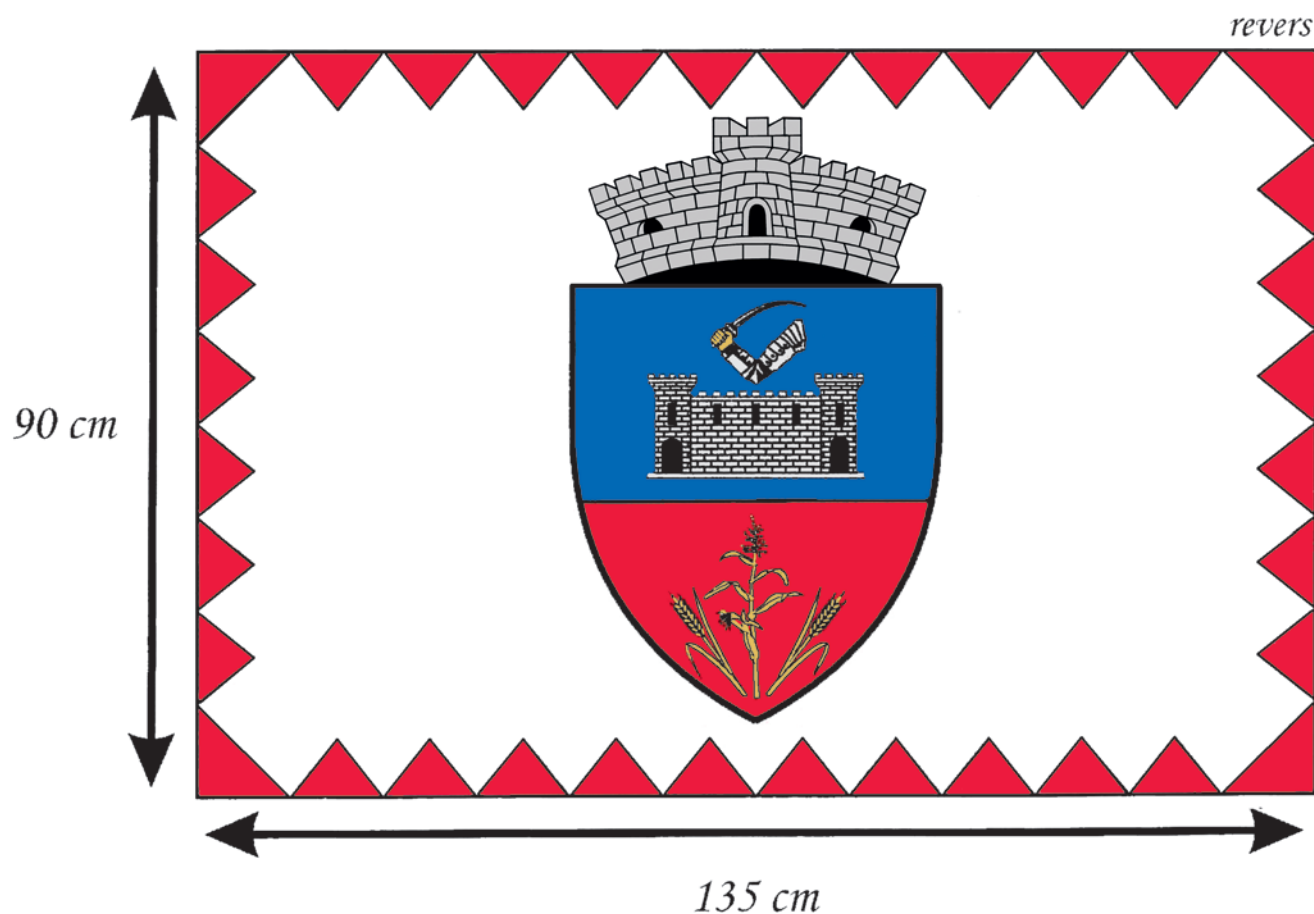
Contrasemnează:
Viceprim-ministru,
Kelemen Hunor
Ministrul dezvoltării,
lucrărilor publice și administrației,
Cseke Attila-Zoltán

București, 30 martie 2022.
Nr. 451.

ANEXA Nr. 1)*

MODELUL STEAGULUI
comunei Peregu Mare, județul Arad

*) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

Material textil: poliester sau satinat.

ANEXA Nr. 2

**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale modelului de steag al comunei Peregu Mare, județul Arad**

Descrierea steagului

Steagul comunei Peregu Mare este format dintr-o pânză dreptunghiulară cu proporția între lățimea și lungimea steagului de 2/3, alb cu bordură zimțată roșie. În centru pe alb se află stema comunei Peregu Mare.

Steagul se fixează pe hampă în partea stângă, pe lățime.

Semnificațiile elementelor și ale culorilor steagului

Descrierea stemei

Stema comunei Peregu Mare se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat.

În partea superioară, în câmp albastru, se află un zid de cetate cu trei ferestre negre și două turnuri; fiecare turn are câte o fereastră și o poartă de culoare neagră. Deasupra zidului se află un braț în armură, de argint, cu mâna de aur, ce ține o sabie de argint.

În vârful scutului, în câmp roșu, se află o tulpină de porumb cu știulete, flancată de două spice de grâu, toate de aur.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint cu un turn crenelat.

Semnificațiile elementelor însumate

Zidul de cetate, brațul înarmat și sabia semnifică luptele de apărare ale locuitorilor în timpul invaziei mongolilor din anul 1241.

Știuletele de porumb și spicele reprezintă ocupația de bază a locuitorilor, agricultura.

Coroana murală cu un turn crenelat semnifică faptul că localitatea are rangul de comună.

Culoarea roșie reprezintă: putere, acțiune, îndrăzneală, generozitate, dragoste, voință, dorința de a servi patria.

Albul semnifică: vindecare, purificare, nou, neatins, calm. Albul este culoarea purității. Totodată albul sugerează și sinceritatea. Are efecte de expansivitate, ușurință, suavitate, robustețe, puritate, răceală, exprimă pace, împăcare, liniște, inocență, curățenie, sobrietate.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL CULTURII

ORDIN

privind clasarea Spitalului comunal în categoria a — ansamblu, cu trei componente în categoria m — monument: Spitalul comunal, Laborator analize și Beci, situate la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea, toate în grupa B în Lista monumentelor istorice, categoria II — arhitectură

Având în vedere Referatul nr. 7.582/2021 din 1 februarie 2022 de aprobare a proiectului Ordinului ministrului culturii privind clasarea Spitalului comunal în categoria a — ansamblu, cu trei componente în categoria m — monument: Spitalul comunal, Laborator analize și Beci, situate la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea, toate în grupa B în Lista monumentelor istorice, categoria II — arhitectură,

în conformitate cu dispozițiile art. 13 alin. (1) pct. 2 lit. a) și ale art. 33 alin. (1) lit. d) din Legea nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 16 alin. (2) și (3) din Normele metodologice de clasare și inventariere a monumentelor istorice, aprobate prin Ordinul ministrului culturii și cultelor nr. 2.260/2008, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 11 alin. (1) și (4) din Hotărârea Guvernului nr. 90/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Culturii, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul culturii emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Se clasează ca monument istoric Spitalul comunal, imobil situat la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea, în categoriile II — arhitectură, a — ansamblu, grupa B, iar codul în Lista monumentelor istorice se modifică din VN-II-m-B-06566 în VN-II-a-B-06566, cu următoarele componente, toate în categoriile II — arhitectură, m — monument, grupa B: Spitalul comunal (fără încăperile P12 și P13 — parter), Laborator analize (între axele 1-3/A-C) și Beci, având codurile LMI VN-II-m-B-06566.01, VN-II-m-B-06566.02, VN-II-m-B-06566.03.

(2) Zona de protecție a monumentului istoric este prevăzută în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(3) Zonele clasate și zonele neclasate ale celor trei componente — Spitalul comunal (fără încăperile P12 și P13 — parter), Laborator analize (între axele 1-3/A-C) și Beci — sunt prevăzute în anexa nr. 2, care face parte integrantă din prezentul ordin.

(4) Corpurile clasate sunt indicate în extrasul de carte funciară nr. 52096, Primăria Vidra, aflat la dosar cu numerele 52096-C1, 52096-C2, 52096-C5.

Art. 2. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul culturii,
Lucian Romașcanu

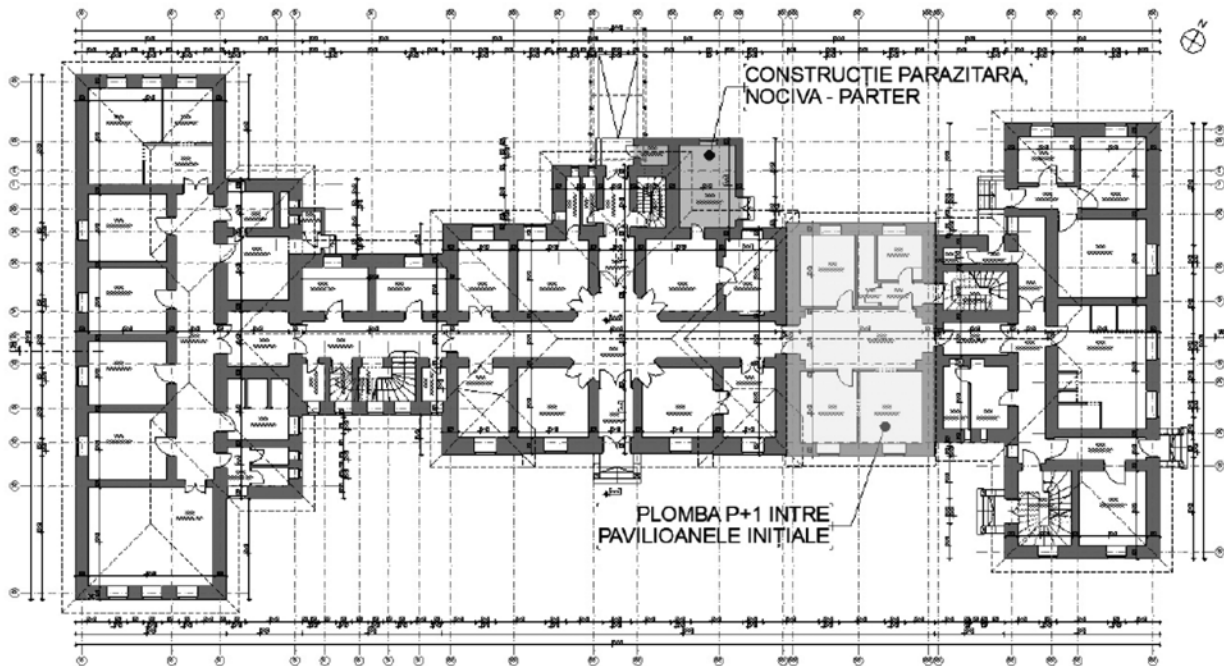
București, 9 februarie 2022.
Nr. 2.613.

ANEXA Nr. 1

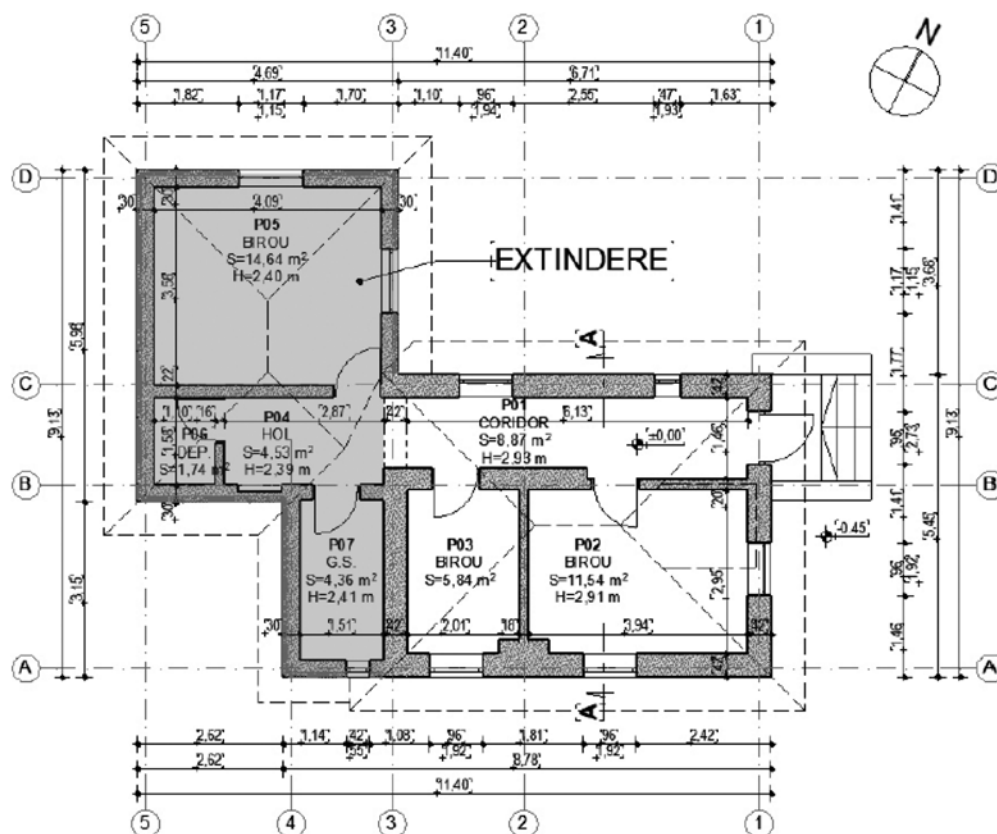
ZONA DE PROTECȚIE a monumentului istoric Spitalul comunal, situat la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea

1	N	45.909962	E	26.906914
2	N	45.910083	E	26.907038
3	N	45.910390	E	26.907608
4	N	45.910766	E	26.908529
5	N	45.911162	E	26.910014
6	N	45.911697	E	26.909805
7	N	45.911816	E	26.910167
8	N	45.912254	E	26.909930
9	N	45.911934	E	26.908852
10	N	45.912536	E	26.908489
11	N	45.911989	E	26.906576
12	N	45.911752	E	26.906890
13	N	45.911311	E	26.905599
14	N	45.910382	E	26.906333
15	N	45.910141	E	26.906593
16	N	45.910184	E	26.906680

Reprezentarea monumentului istoric Spitalul comunal, situat la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea — clasat fără „construcția parazitară” identificată în plan, respectiv încăperile P12 și P13 — parter, care nu sunt clasate ca monument istoric

Reprezentarea monumentului istoric Laborator analize, situat la adresa poștală str. Valeriu Cotea 7, satul Vidra, comuna Vidra, județul Vrancea — zona hașurată, denumită „extinderea”, între axele 1-3/A-C, reprezentând partea care nu este clasată ca monument istoric

*) Reprezentrările monumentului istoric sunt reproduse în facsimil.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 8**din 21 februarie 2022**

Dosar nr. 3.066/1/2021

Corina-Alina Corbu	— președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
Laura-Mihaela Ivanovici	— președintele Secției I civile
Valentina Vrabie	— președintele delegat al Secției a II-a civile
Denisa Angelica Stănișor	— președintele Secției de contencios administrativ și fiscal
Eugenia Pușcașiu	— judecător la Secția I civilă
Andreia Liana Constanda	— judecător la Secția I civilă
Lavinia Dascălu	— judecător la Secția I civilă
Denisa-Livia Băldean	— judecător la Secția I civilă
Mihaela Tăbârcă	— judecător la Secția I civilă
Cosmin Horia Mihăianu	— judecător la Secția a II-a civilă
Ileana Izabela Dolache-Bogdan	— judecător la Secția a II-a civilă
Mărioara Isailă	— judecător la Secția a II-a civilă
Csaba Bela Nasz	— judecător la Secția a II-a civilă
Ruxandra Monica Duță	— judecător la Secția a II-a civilă
Luiza Maria Păun	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Ionel Barbă	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Mariana Constantinescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adrian Remus Ghiculescu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal
Adriana Florina Secrețeanu	— judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

1. Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, investit cu soluționarea Dosarului nr. 3.066/1/2021, este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 37 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu completările ulterioare (*Regulamentul*).

2. Ședința este prezidată de doamna judecător Corina-Alina Corbu, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

3. La ședința de judecată participă domnul magistrat-asistent Cristian Balacciu, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulament.

4. Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept ia în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă în Dosarul nr. 21.602/215/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

5. Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că a fost depus la dosar raportul întocmit de judecătorii-raportori, care a fost comunicat părților, conform art. 520 alin. (10) din Codul de procedură civilă; recurenta-pârâtă a depus un punct de vedere la raport în termenul legal, prin care a susținut că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării.

6. Constatând că nu sunt chestiuni prealabile, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept rămâne în pronunțare asupra sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

7. Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 16 noiembrie 2021, în Dosarul nr. 21.602/215/2019, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în temeiul art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că instituie o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2), raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, respectiv de la caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor pronunțate în cauzele având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare?

II. Prevederile legale supuse interpretării Înaltei Curți de Casație și Justiție**8. Codul de procedură civilă**

Art. 94 — „Judecătorii judecă: 1. în primă instanță, următoarele cereri al căror obiect este evaluabil sau, după caz, neevaluabil în bani: (...) h) cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, cu excepția celor date de lege în competența altor instanțe;”

Art. 96 — „Curțile de apel judecă: (...) 3. ca instanțe de recurs, recursurile declarate împotriva hotărârilor pronunțate de tribunale în apel sau împotriva hotărârilor pronunțate în primă instanță de tribunale, care, potrivit legii, nu sunt supuse apelului, precum și în orice alte cazuri expres prevăzute de lege;”

Art. 483 — „(...) (2) Nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j³), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile pronunțate în materia protecției consumatorilor, a asigurărilor, precum și în cele ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite. De asemenea nu sunt supuse recursului hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului. (...) (4) Recursul se soluționează de către instanța ierarhic superioară celei care a pronunțat hotărârea atacată.”

Art. 484 — „(1) Recursul suspendă de drept executarea hotărârii în cauzele privitoare la desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege. (...)”

9. *Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare (Legea nr. 50/1991)*

Art. 32 — „(1) În cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, potrivit prevederilor art. 28 alin. (1), organul care a aplicat sancțiunea va sesiza instanțele judecătorești pentru a dispune, după caz: (...) b) desființarea construcțiilor realizate nelegal.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept

10. Prin Cererea înregistrată pe rolul Judecătoriei Craiova în data de 14 august 2019 cu nr. 21.602/215/2019, reclamantii Poliția Locală a Municipiului Craiova și primarul municipiului Craiova au chemat în judecată pe pârâta M.M., solicitând instanței ca, prin hotărârea pe care o va pronunța, să dispună desființarea lucrărilor executate de pârâtă cu nerespectarea documentației tehnice care a stat la baza emiterii Autorizației de construire din 24 octombrie 2017 și, în caz de neexecutare de bunăvoie, primarul municipiului Craiova să fie autorizat să aducă la îndeplinire măsurile dispuse de instanță, cu sprijinul organelor de poliție, pe cheltuiala pârâtei.

11. În motivele cererii s-a arătat că, în data de 24 octombrie 2017, Primăria Municipiului Craiova a emis autorizația privind executarea lucrărilor de construire pentru schimbarea destinației unui imobil situat în Craiova din anexă în spațiu prestări servicii. Prin Procesul-verbal din 31 ianuarie 2018, pârâta, în calitate de proprietară a imobilului, a fost sancționată cu o amendă contravențională în cuantum de 50.000 de lei pentru fapta prevăzută de art. 26 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, ca urmare a nerespectării documentației tehnice care a stat la baza emiterii autorizației de construire. Prin același proces-verbal s-au dispus sistarea executării lucrărilor, precum și intrarea în legalitate conform prevederilor legislației în vigoare, iar în cazul nerespectării acestor măsuri, desființarea lucrărilor neautorizate. Pârâta nu s-a conformat măsurilor dispuse prin procesul-verbal menționat anterior.

12. Prin Sentința civilă nr. 2.575/2020 din 23 martie 2020, Judecătoria Craiova a respins cererea formulată de reclamanta Poliția Locală a Municipiului Craiova, în contradictoriu cu pârâta M.M., pentru lipsa calității procesuale active; a admis cererea formulată de reclamantul primarul municipiului Craiova, prin împuternicit șeful Poliției Locale a Municipiului Craiova, în contradictoriu cu aceeași pârâtă, pe care a obligat-o să desființeze, în termen de 60 de zile de la data rămânerii definitive a acestei sentințe, lucrările executate cu nerespectarea documentației tehnice ce a stat la baza emiterii Autorizației de construire din 24 octombrie 2017; l-a autorizat pe reclamant ca, în cazul neconformării pârâtei la măsurile dispuse prin sentință, să le aducă la îndeplinire pe cheltuiala acesteia din urmă.

13. Pârâta a declarat apel împotriva sentinței primei instanțe, pe care a criticat-o pentru motive de netemeinicie și de nelegalitate.

14. Prin Decizia civilă nr. 460/2021 din 17 martie 2021, Tribunalul Dolj — Secția I civilă a respins apelul ca nefondat.

15. Pârâta M.M a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, pe care a criticat-o pentru motive de nelegalitate.

16. În motivarea căii extraordinare de atac a recursului, recurenta-pârâtă a susținut că recursul este admisibil, argumentând că, deși în dispozitivul deciziei recurate s-a consemnat că aceasta este definitivă, respectiva mențiune a fost

făcută în considerarea art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă. Or, instanța de apel nu a avut în vedere că art. 94 pct. 1 lit. h) din același cod se referă la litigiile având ca obiect obligația de a face, în general, iar demolarea de construcții face parte din cadrul larg al acestui tip de obiect.

17. A mai arătat recurenta că analiza art. 484 din Codul de procedură civilă relevă, cu suficientă claritate, scopul legiuitorului, acela de a stabili, pentru obligațiile de a face care privesc desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, dublul grad de jurisdicție, astfel că recursul declarat în prezenta cauză este prevăzut de lege. În consecință, în cauzele care vizează desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, legiuitorul a înțeles să instituie un regim derogatoriu de la cel general al cauzelor având ca obiect obligația de a face, prevăzând și calea de atac a recursului.

18. Recurenta a susținut totodată că o interpretare contrară ar lipsi de conținut art. 484 din Codul de procedură civilă, întrucât acest text de lege reglementează o excepție de la cadrul general al căilor de atac în materia obligațiilor de a face.

19. Intimații-reclamanți au depus întâmpinare, prin care au invocat excepția nulității recursului, iar în subsidiar au solicitat respingerea acestuia, ca nefondat.

20. La termenul din 2 noiembrie 2021, instanța de trimitere a pus în discuția părților admisibilitatea recursului, în raport cu obiectul cauzei, iar recurenta-pârâtă a formulat cererea de sesizare a instanței supreme, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării cu privire la admisibilitatea procedurii

21. Instanța de trimitere a apreciat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă pentru declanșarea procedurii pronunțării de către Înalta Curte de Casație și Justiție a unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept.

22. În acest sens a arătat că de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 483 alin. (2) și art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea cauzei. Astfel, admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului va fi reținută după cum art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că instituie sau nu o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2), raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din același cod, respectiv de la caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor pronunțate în cauzele având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991.

23. S-a mai arătat că este îndeplinită și condiția noutății chestiunii de drept, deoarece Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre asupra acestei chestiuni și ea nu face obiectul unui recurs în interesul legii, în curs de soluționare, astfel cum rezultă din evidențele electronice ale instanței supreme.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

24. Recurenta-pârâtă a apreciat că scopul legiuitorului a fost acela de a stabili, pentru acele obligații de a face care privesc desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, un regim derogatoriu de la cel general al cauzelor având ca obiect obligații de a face, prevăzând și calea de atac a recursului, astfel încât, prin art. 484 din Codul de procedură civilă, se instituie o excepție de la cadrul general al căilor de atac, în materia obligațiilor de a face.

25. Intimații-reclamanți nu au exprimat un punct de vedere scris asupra chestiunii de drept.

VI. Punctul de vedere al completului de judecată care a formulat sesizarea cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

26. Instanța de trimitere a apreciat că admisibilitatea recursului se impune a fi analizată în funcție de caracterul evaluabil sau neevaluabil în bani al acțiunii constând în desființarea construcțiilor, plantațiilor sau a lucrărilor cu așezare fixă.

27. În aprecierea instanței, determinarea caracterului evaluabil sau neevaluabil în bani al litigiului trebuie realizată nu prin raportare la finalitatea acțiunii promovate, respectiv desființarea anumitor construcții, plantații sau a altor lucrări cu așezare fixă, și nici prin raportare la imobilele asupra cărora urmează a se răsfrânge operațiunea de desființare, ci prin prisma dreptului valorificat prin demersul judiciar. Așa fiind, acțiunea va fi calificată drept evaluabilă în bani, când se valorifică un drept cu o valoare patrimonială, respectiv neevaluabilă în bani, când dreptul pretins nu are o astfel de valoare.

28. În acest sens s-a arătat că, din perspectiva art. 29, art. 30 și art. 194 lit. c) din Codul de procedură civilă, obiectul cererii deduse judecătii, în funcție de care se stabilește natura evaluabilă sau neevaluabilă a litigiului, este reprezentat de dreptul pretins. Or, acest drept poate să nu coincidă în anumite situații cu obiectul material al obligației de a face, a cărei îndeplinire se solicită (obiectul material al acțiunii de desființare).

29. Consecutiv evocării Deciziei nr. 32 din 9 iunie 2008 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secțiile Unite, autorul sesizării a apreciat că, în cazul acțiunilor prin care se solicită desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, calificarea acestora, stabilirea obiectului lor și, în funcție de acesta, stabilirea caracterului patrimonial sau nepatrimonial al litigiului trebuie realizate prin raportare la dreptul a cărui valorificare se urmărește.

30. Sub acest aspect, a menționat că în practică se pot ivi diferite tipuri de acțiuni în cadrul cărora se solicită desființarea construcțiilor, plantațiilor, a altor lucrări cu așezare fixă sau care au o astfel de finalitate, unele dintre aceste acțiuni fiind evaluabile, iar altele neevaluabile, oferind în acest sens o serie de exemple.

31. În privința acțiunilor prin care se solicită desființarea construcțiilor sau lucrărilor realizate fără autorizație de construcție sau cu nerespectarea autorizației, acțiuni întemeiate pe dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, ele nu urmăresc valorificarea unui drept patrimonial, ci pun problema exercitării unei atribuții legale de către organele care au aplicat sancțiunea contravențională, ca autorități publice, în scopul de a se asigura conformarea contravenientului la măsurile dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției.

32. Cum acțiunea formulată în cauză se încadrează în categoria obligațiilor de a face neevaluabile în bani, ea este exceptată de la calea de atac a recursului, nefiind astfel aplicabil art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

33. Instanța de trimitere a precizat că efectul suspensiv de executare al recursului, reglementat prin art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă, se poate produce numai în cadrul unui recurs admisibil, existând o serie de acțiuni având ca finalitate desființarea de construcții, plantații sau a altor lucrări cu așezare fixă, în cadrul cărora hotărârile pronunțate sunt exceptate expres de legiuitor de la calea de atac a recursului.

34. Prin urmare, opinia completului este în sensul că art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu instituie o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, întrucât această normă procedurală se aplică numai în situația în care recursul este unul admisibil, iar admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în cauzele de acest tip, trebuie apreciată în funcție de caracterizarea lor

ca fiind evaluabile sau neevaluabile în bani, prin prisma obiectului cererii deduse judecătii și a calificării acțiunii.

35. S-a apreciat că acțiunea prin care se solicită desființarea construcțiilor sau lucrărilor executate fără autorizație ori cu nerespectarea autorizației, în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, vizează o obligație de a face neevaluabilă în bani, care se încadrează în dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, hotărârea nefiind supusă recursului, potrivit art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă. În consecință, art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu este aplicabil.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

36. Curțile de apel Brașov, București, Cluj, Constanța, Craiova, Iași, Oradea, Ploiești și Târgu Mureș au transmis practică judiciară cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

37. Curțile de apel Brașov, București, Cluj, Craiova, Galați, Iași, Oradea, Ploiești și Timișoara au comunicat punctele de vedere ale judecătorilor asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

38. Din punctele de vedere comunicate au rezultat două opinii în ceea ce privește interpretarea art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respectiv dacă acesta instituie sau nu o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă.

39. Într-o primă opinie (Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă, tribunalele București, Cluj, Ialomița, Ilfov, Teleorman, Iași, Vaslui, Bihor, Arad, Caraș-Severin, Buzău și judecătoriile Alexandria, Brașov, Buzău, Cornetu, Roșiori de Vede, Turnu Măgurele, Videle, Răcari, Liești, Târgu Jiu și Vânu Mare) s-a apreciat că art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu instituie o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, respectiv de la caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor pronunțate în cauzele având ca obiect desființare de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991. S-a argumentat că art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă se aplică numai în situația în care recursul este admisibil, iar admisibilitatea acestei căi de atac se stabilește prin prisma obiectului cererii deduse judecătii și a calificării acțiunii, prevederile art. 484 din Codul de procedură civilă fiind aplicabile numai în cazul cererilor având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă care sunt evaluabile în bani. Circumscris acestei opinii s-a apreciat direct (Curtea de Apel Iași) în sensul că acțiunea promovată în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 intră în categoria litigiilor având ca obiect obligații de a face neevaluabile în bani, în privința cărora este suprimate calea de atac a recursului, conform art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă.

40. Într-o a doua opinie (judecătoriile Zimnicea și Huși) s-a apreciat că art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă instituie o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, respectiv de la caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor pronunțate în cauzele având ca obiect desființare de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991.

41. Totodată, s-a exprimat și opinia (Curtea de Apel București — Secția a III-a civilă și pentru cauze cu minori și de familie) conform căreia regimul juridic al căii extraordinare de atac, care include și prevederile art. 484 din Codul de procedură civilă, impune caracterul admisibil al recursului, însă acțiunea având ca obiect desființarea construcțiilor executate fără respectarea autorizației de construcție, întemeiată pe prevederile art. 32

alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, reprezintă obligație de a face evaluabilă în bani, calea extraordinară de atac fiind evaluată în consecință. În sens contrar (Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă) se arată că acțiunile având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă au caracter evaluabil în bani, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, dreptul subiectiv civil protejat prin astfel de acțiuni fiind unul patrimonial și, prin urmare, recursul este admisibil. Pe cale de consecință, dispozițiile art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt aplicabile acțiunilor care au ca obiect desființarea de construcții.

42. În ceea ce privește *practica judiciară* au fost comunicate următoarele *hotărâri judecătorești definitive*:

— Decizia civilă nr. 582/R din 2 decembrie 2021, prin care Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a respins recursul ca inadmisibil, reținând că cererile de obligare a contravenientului la demolarea construcțiilor edificate fără autorizație privesc obligații de a face neevaluabile în bani;

— Decizia civilă nr. 543/R din 18 noiembrie 2021, prin care Curtea de Apel Brașov — Secția civilă a respins recursurile ca inadmisibile, reținând că acțiunea prin care organul care a aplicat o sancțiune contravențională solicită executarea unei obligații de a face, în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, este neevaluabilă în bani, astfel încât sunt incidente prevederile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă;

— deciziile civile nr. 302/R/2020 din 23 iunie 2020 și nr. 901R din 8 decembrie 2021, prin care Curtea de Apel București — Secția a IV-a civilă a respins recursurile ca inadmisibile în litigii având ca obiect desființarea unor construcții pentru care nu exista autorizație de construire, reținând incidența art. 94 pct. 1 lit. h) raportat la art. 483 alin. (2) din Codul de procedură civilă;

— deciziile civile nr. 331/C din 10 noiembrie 2014 și nr. 327/C din 30 octombrie 2019, prin care Curtea de Apel Constanța — Secția I civilă a respins recursurile ca inadmisibile, reținând că acțiunea reclamantului privind obligarea părâtei la desființarea lucrărilor de construire realizate nelegal se încadrează în categoria cererilor privind obligații de a face neevaluabile în bani;

— deciziile nr. 57/2020 și nr. 58/2020 din 23 ianuarie 2020, nr. 329/2020 din 24 iunie 2020, nr. 235 din 16 martie 2021 și nr. 812 din 28 septembrie 2021, prin care Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a respins recursurile ca inadmisibile, reținând că acțiunea având ca obiect demolarea unei construcții vizează o obligație de a face neevaluabilă în bani;

— deciziile civile nr. 481/2018 și nr. 485/2018 din 25 octombrie 2018 și nr. 1.033/2019 din 12 decembrie 2019, prin care Curtea de Apel Iași — Secția civilă a respins recursurile ca inadmisibile, reținând că demolarea unei construcții nu are caracter patrimonial de vreme ce acțiunea are ca obiect desființarea lucrării de construire realizate fără autorizație, iar nu dreptul real asupra lucrării respective;

— Decizia civilă nr. 415/2020 din 20 iulie 2020, prin care Curtea de Apel Iași — Secția civilă a respins recursul ca inadmisibil într-un litigiu având ca obiect desființarea lucrărilor de construire realizate nelegal, reținând incidența art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă;

— Decizia civilă nr. 308 din 17 septembrie 2020, prin care Curtea de Apel Ploiești — Secția I civilă a respins recursul ca inadmisibil, reținând că sunt incidente prevederile art. 94 pct. 1 lit. e) și h) din Codul de procedură civilă, deoarece acțiunea are ca obiect obligația de a face ce vizează limitele dreptului de proprietate și desființarea unei construcții realizate fără autorizație;

— deciziile civile nr. 2.084/A din 27 iunie 2019, nr. 1.623/A din 29 iulie 2020 și nr. 2.635/A din 28 octombrie 2020 ale Tribunalului București — Secția a IV-a civilă, nr. 920/A din

8 noiembrie 2018 și nr. 1.477/A din 9 decembrie 2021 ale Tribunalului Ialomița — Secția civilă, care cuprind mențiunea definitivă și nu au fost atacate cu recurs;

— deciziile civile nr. 1.171/A/2021 din 24 septembrie 2021, nr. 1.275/A/2021 din 8 octombrie 2021 și nr. 1.662/A/2021 din 3 decembrie 2021 ale Tribunalului Cluj, care cuprind mențiunea definitivă și nu au fost atacate cu recurs;

— deciziile civile nr. 308/A/2020 din 29 mai 2020, nr. 26/A/2021 din 29 ianuarie 2021 și nr. 296/A/2021 din 31 martie 2021 ale Tribunalului Bihor — Secția I civilă, care cuprind mențiunea definitivă și nu au fost atacate cu recurs.

43. De asemenea, au fost comunicate și următoarele *hotărâri judecătorești definitive*:

— Decizia civilă nr. 364/2000-R din 15 decembrie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 10.087/271/2018, și Încheierea din 17 iunie 2021, pronunțată în Dosarul nr. 2005/271/2018, prin care Curtea de Apel Oradea — Secția I civilă a respins excepția inadmisibilității recursului, reținând că acțiunea având ca obiect desființarea unei construcții realizate fără autorizație vizează o obligație de a face evaluabilă în bani, motiv pentru care nu este incident art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă;

— Decizia civilă nr. 99/R din 7 iulie 2020, prin care Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția I civilă a examinat pe fond recursul declarat împotriva unei decizii pronunțate în apel într-un litigiu având ca obiect desființarea unor construcții în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991.

44. *Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție* a comunicat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practică judiciară în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii cu privire la chestiunea de drept supusă dezlegării.

VIII. **Jurisprudența Curții Constituționale**

45. Prin Decizia nr. 152 din 4 martie 2021, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 10 mai 2021, Curtea Constituțională a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate invocată și a constatat că dispozițiile sintagmei „nu sunt supuse recursului hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. c) (...) și h) (...) din Legea nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările și completările ulterioare”, cuprinsă în art. XVIII alin. (2) din Legea nr. 2/2013 privind unele măsuri pentru degrevarea instanțelor judecătorești, precum și pentru pregătirea punerii în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, precum și ale art. 94 pct. 1 lit. c) și h) din Codul de procedură civilă, sunt constituționale în raport cu criticile formulate. În considerentele de la paragrafele 17 și 18 s-a reținut că: „17. (...) legiuitorul a prevăzut că anumite hotărâri, pronunțate în anumite materii, cum sunt cererile privind administrarea clădirilor cu mai multe etaje, apartamente sau spații aflate în proprietatea exclusivă a unor persoane diferite, cele privind raporturile juridice stabilite de asociațiile de proprietari cu alte persoane fizice sau persoane juridice, după caz, precum și cererile privind obligațiile de a face sau de a nu face neevaluabile în bani, indiferent de izvorul lor contractual sau extracontractual, aflate în competența de primă instanță a judecătorilor, să fie atacate numai cu apel, singura cale de atac devolutivă, potrivit art. 476 din Codul de procedură civilă.

18. Curtea reține, astfel, că materia cauzelor nu poate constitui un criteriu discriminatoriu, dacă opțiunea legiuitorului este justificată în mod obiectiv și rezonabil respectiv, cu referire la prezentul litigiu, dacă este justificată de natura cauzelor, un anumit grad de tipicitate, respectiv, un caracter repetitiv al acestora, astfel încât nu este întemeiată susținerea privind încălcarea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 privind egalitatea în drepturi.”

IX. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție

46. *Prin Decizia nr. 20 din 15 octombrie 2018*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1071 din 18 decembrie 2018, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii a respins, ca inadmisibil, recursul în interesul legii formulat de Avocatul Poporului cu privire la următoarea problemă de drept: „Interpretarea și aplicarea unitară a prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a)—g), l) și n), art. 27 alin. (1)—(3) și alin. (5) și art. 32 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, art. 8 din Legea poliției locale nr. 155/2010, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 27 din Regulamentul-cadru de organizare și funcționare a poliției locale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.332/2010.” În considerentele de la paragraful 32 s-a reținut că: „(...) art. 32 alin. (1) din Legea nr. 50/1991 se referă la dreptul de a sesiza instanțele judecătorești «pentru a dispune, după caz: a) încadrarea lucrărilor în prevederile autorizației; b) desființarea construcțiilor realizate nelegal». Prin urmare, obiectul litigiului nu vizează o autorizare în sens administrativ a unei autorități publice de a întreprinde o anume activitate, ci impunerea, pe calea unei obligații de a face, a unei anumite conduite în sarcina persoanei, debitor al acestei obligații, cu privire la care s-a constatat că nu a respectat normele disciplinei în construcții. (...)”

47. *Prin Decizia nr. 10 din 28 iunie 2021*, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1033 din 29 octombrie 2021, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru soluționarea recursului în interesul legii a stabilit că „în interpretarea și aplicarea unitară a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare, în ipoteza în care partea nu a demarat sau nu a finalizat, în termenul acordat, procedura de intrare în legalitate, iar autoritatea nu a obținut o hotărâre de demolare a construcției, termenul stabilit în procesul-verbal de constatare a contravenției este unul de recomandare”. În considerentele de la paragrafele 47 și 48 s-a reținut că: „Cea de-o doua categorie de litigii este aceea în care instanțele civile au soluționat acțiuni promovate de autoritatea competentă, în coordonatele prevederilor art. 32 din Legea nr. 50/1991, acțiuni prin care se solicita obligarea persoanei deja sancționată contravențional de a proceda la desființarea lucrărilor de construire care au fost realizate fie fără a deține o autorizație de construcție, fie în mod neconform autorizației deținute și autorizarea autorității administrației publice locale de a efectua ea însăși lucrările de desființare în cazul în care autorul respectivelor lucrări nu s-ar conforma obligației menționate anterior. Se observă că în cele două categorii de litigii arătate se tinde la valorificarea unor drepturi diferite, și anume: (...) cea de-a doua categorie constituie mecanismul de exercitare de către autoritatea administrativă competentă a atribuției pe care i-o conferă art. 32 raportat la art. 28 din Legea nr. 50/1991, anume aceea de a sesiza instanța spre a dispune în sensul desființării lucrărilor în privința cărora a fost întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției — în cazul în care acest din urmă act de autoritate a devenit definitiv fie prin neexercitarea căilor de atac legale, fie prin epuizarea acestora —, iar persoana sancționată contravențional nu și-a îndeplinit obligația de a lua măsurile dispuse (prin același proces-verbal) spre a complini abaterile de la cerințele legii speciale privind disciplina în construcții.”

X. Raportul asupra chestiunii de drept

48. Judecătorii-raportori au apreciat că sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este inadmisibilă, întrucât nu sunt îndeplinite toate condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

XI. Înalta Curte de Casație și Justiție

49. Sesizarea formulată vizează o singură problemă de drept, cu privire la care instanța de trimitere, Curtea de Apel Craiova, apreciază a fi îndeplinite condițiile pentru deschiderea procedurii hotărârii prealabile.

50. Astfel, se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție o interpretare jurisdicțională de principiu a dispozițiilor art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în sensul de a stabili dacă prin acestea se instituie o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, respectiv de la caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor pronunțate în cauzele având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991.

51. În ceea ce privește admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, dispozițiile art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevăd următoarele: „(1) *Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților.*”

52. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, „Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

53. Analiza textelor normative mai sus evocate permite concluzia potrivit căreia deschiderea procedurii hotărârii prealabile este legal posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, concomitent, următoarele condiții:

- existența unei cauze aflate în curs de judecată;
- cauza să fie soluționată în ultimă instanță;
- cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a curții de apel sau a tribunalului investit să soluționeze cauza;
- ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;
- chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate;
- Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

54. Examinarea condițiilor în care poate fi declanșat prezentul mecanism de unificare a practicii judiciare pune în evidență faptul că, în cazul concret al prezentei sesizări, doar primele trei dintre cerințele legale enunțate se verifică.

55. Astfel, din datele prezentate în cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată de un complet al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă, investit cu soluționarea unui recurs formulat împotriva unei decizii civile pronunțate de Tribunalul Dolj — Secția I civilă, în apelul declarat împotriva unei sentințe civile prin care Judecătoria Craiova a soluționat cererea Poliției Locale a Municipiului Craiova și a primarului municipiului Craiova, întemeiată pe dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991.

56. Instanța de recurs, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, a pus în discuție admisibilitatea căii de atac a recursului împotriva deciziei pronunțate în apel și, ca urmare a formulării de către recurenta-pârâtă a cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, a apreciat că sunt îndeplinite condițiile art. 519 și 520 din Codul de procedură civilă.

57. Fără a antama problema admisibilității căii de atac formulate, se reține că îi revine Curții de Apel Craiova, ca instanță ierarhic superioară Tribunalului Dolj, competența de soluționare a recursului împotriva hotărârii pronunțate de acest tribunal în apel, conform dispozițiilor art. 96 pct. 3 și art. 483 alin. (4) din Codul de procedură civilă. Hotărârea pronunțată în recurs este definitivă, potrivit art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă.

58. De asemenea, este îndeplinită și condiția de admisibilitate privind inexistența unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, având ca obiect problema de drept care formează obiectul prezentei sesizări. Mai mult, se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat asupra acestei chestiuni de drept prin pronunțarea unei decizii în recurs în interesul legii sau a unei hotărâri prealabile.

59. Prin deciziile nr. 20 din 15 octombrie 2018 și nr. 10 din 28 iunie 2021, evocate anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul competent să judece recursul în interesul legii nu a analizat textele legale supuse interpretării prin prezenta sesizare. A reținut, în ceea ce privește dispozițiile art. 32 din Legea nr. 50/1991, că acestea constituie mecanismul de exercitare de către autoritatea administrativă competentă a atribuției pe care i-o conferă art. 32 raportat la art. 28 din Legea nr. 50/1991, anume aceea de a sesiza instanța spre a dispune în sensul desființării lucrărilor în privința cărora a fost întocmit procesul-verbal de constatare a contravenției, iar obiectul litigiului nu vizează o autorizare, în sens administrativ, a unei autorități publice de a întreprinde o anume activitate, ci impunerea, pe calea unei obligații de a face, a unei anumite conduite în sarcina persoanei, debitor al acestei obligații, cu privire la care s-a constatat că nu a respectat normele disciplinei în construcții.

60. Toate celelalte condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, a hotărârii prealabile, nu sunt însă îndeplinite.

61. În ceea ce privește condiția de admisibilitate a *existenței unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei* în curs de judecată, deși dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu definesc noțiunea de „chestiune de drept”, în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că analiza aspectelor generale de admisibilitate trebuie să aibă în vedere faptul că procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu și acela al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecării¹.

62. Sesizarea instanței supreme cu dezlegarea unei chestiuni de drept se circumscrie, așadar, unei chestiuni de drept esențiale, de care depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, o chestiune ivită în cursul unui proces în curs de desfășurare.

63. În cazul concret dedus judecării de principiu, obiectul sesizării vizează o problemă de drept procesual, instanța de trimitere, investită cu soluționarea căii de atac a recursului, apreciind că de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă depinde soluționarea cauzei, întrucât admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului va fi reținută după cum art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că instituie sau nu o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2), raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din același act normativ, conferind caracter definitiv și executoriu hotărârilor pronunțate în apel, fără drept de recurs, în cauzele având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau orice alte lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991.

64. Împrejurarea că este vorba despre un aspect de drept procesual supus analizei este irelevantă, din punctul de vedere al admisibilității sesizării, câtă vreme în jurisprudența dezvoltată în aplicarea acestei instituții, a hotărârii prealabile, instanța supremă a statuat, în mod constant, că obiectul sesizării îl poate reprezenta atât o chestiune de drept material, cât și una de drept procesual, dacă, prin consecințele pe care le produce, interpretarea normei de drept are aptitudinea de a determina, de a influența soluționarea raportului de drept dedus judecării².

65. Raportat la situația în cauză, apare necesar ca de lămurirea modului de interpretare a dispozițiilor legale menționate, art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă, să depindă soluționarea excepției inadmisibilității recursului, excepție asupra căreia instanța de recurs este chemată să se pronunțe prioritar analizei pe fond a căii de atac a recursului și de a cărei rezolvare depinde soluționarea recursului aflat pe rolul instanței de trimitere.

66. Dezlegarea pe care Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă o solicită, și anume dacă art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că instituie sau nu o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2), raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din același act normativ, nu vizează însă admisibilitatea căii de atac formulate în cauză, aflată pe rolul instanței de trimitere, ci suspendarea executării hotărârii împotriva căreia s-a exercitat recurs, apreciat în prealabil a fi admisibil; textul de lege este în legătură cu efectele exercitării căii legale de atac a recursului, iar nu cu existența acestuia.

67. În virtutea principiului legalității căii de atac, consacrat legislativ prin art. 457 alin. (1) din Codul de procedură civilă, „Hotărârea judecătorească este supusă numai căilor de atac prevăzute de lege, în condițiile și termenele stabilite de aceasta, indiferent de mențiunile din dispozitivul ei”.

68. Admisibilitatea recursului, cale de atac extraordinară care urmărește să supună instanței competente examinarea, în condițiile legii, a conformității hotărârii atacate cu regulile de drept aplicabile, se verifică în raport cu art. 483 din Codul de procedură civilă, potrivit căruia: alin. (1) „*hotărârile date în apel, cele date, potrivit legii, fără drept de apel, precum și alte hotărâri în cazurile expres prevăzute de lege*”; alin. (2) „*hotărârile pronunțate în cererile prevăzute la art. 94 pct. 1 lit. a)—j³*), în cele privind navigația civilă și activitatea în porturi, conflictele de muncă și de asigurări sociale, în materie de expropriere, în cererile pronunțate în materia protecției consumatorilor, a asigurărilor, precum și în cele ce decurg din aplicarea Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite”, precum și „*hotărârile date de instanțele de apel în cazurile în care legea prevede că hotărârile de primă instanță sunt supuse numai apelului*”.

¹ Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014.

² În acest sens, a se vedea: Decizia nr. 1 din 18 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 43 din 20 ianuarie 2014; Decizia nr. 9 din 4 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 400 din 26 mai 2016; Decizia nr. 36 din 4 mai 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 541 din 24 iunie 2020.

69. În procesul aflat pe rolul Curții de Apel Craiova, admisibilitatea recursului urmează a fi stabilită în raport cu aceste dispoziții ale legii de procedură, ținând seama și de faptul că cererea de chemare în judecată a fost formulată în temeiul art. 32 din Legea nr. 50/1991, care prevede că, în cazul în care persoanele sancționate contravențional au oprit executarea lucrărilor, dar nu s-au conformat în termen celor dispuse prin procesul-verbal de constatare a contravenției, organul care a aplicat sancțiunea sesizează instanțele judecătorești pentru a dispune desființarea construcțiilor realizate nelegal, nefiind reglementată în actul normativ calea de atac împotriva hotărârii judecătorești prin care se soluționează sesizarea.

70. Rezultă cu puterea evidenței că obiectul de reglementare al art. 484 din Codul de procedură civilă este diferit de obiectul de reglementare al art. 483 din Codul de procedură civilă. Prin art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă sunt reglementate expres situațiile în care exercitarea căii de atac a recursului produce *ex lege* efectul suspensiv de executare, stipulându-se că el „suspendă de drept” executarea hotărârii, exclusiv în cauzele având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, precum și în cazurile anume prevăzute de lege. Rămâne ca în toate celelalte situații suspendarea executării hotărârii atacate cu recurs să se producă prin dispoziția motivată a instanței sesizate cu judecarea recursului, dată la cererea recurentului, în condițiile legii.

71. Dispozițiile art. 484 din Codul de procedură civilă privind suspendarea executării hotărârilor împotriva cărora a fost formulat recurs devin incidente atunci când calea extraordinară de atac a recursului este admisibilă, iar admisibilitatea se analizează potrivit art. 483 din Codul de procedură civilă, în funcție de obiectul cererii de chemare în judecată. Numai în situația în care, în raport cu acestea, recursul este admisibil sunt aplicabile dispozițiile art. 484 din Codul de procedură civilă privind suspendarea de drept a executării hotărârii, în cazurile expres prevăzute de lege.

72. Referitor la aceeași condiție, a existenței unei chestiuni de drept, în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a precizat că problema de drept care necesită cu pregnanță să fie lămurită trebuie să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, apt să justifice nevoia de interpretare realizată prin mijlocirea instanței supreme.

73. Problema de drept identificată trebuie să fie una reală, veritabilă, susceptibilă de a genera interpretări diferite sau contradictorii ale unui text de lege, ale unei norme îndoielnice, lacunare sau neclare, iar stabilirea dificultății drept condiție a admisibilității este absolut necesară pentru a se verifica dacă instanței supreme i se solicită o dezlegare de principiu a unei veritabile probleme de drept, astfel cum impun dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, sau este chemată, în fapt, să soluționeze o simplă problemă de interpretare a unor dispoziții legale.

74. Simpla dilemă cu privire la sensul unei norme de drept nu poate constitui temei pentru inițierea mecanismului de unificare jurisprudențială reprezentat de pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept³.

75. Instanța de trimitere nu a indicat și nu a prezentat motivele pentru care a apreciat dificultatea problemei de drept în discuție. Prin încheierea de sesizare a expus succint motivele pentru care a apreciat admisibilă sesizarea și a expus un punct de vedere asupra admisibilității recursului formulat.

76. A arătat că admisibilitatea recursului se impune a fi analizată în funcție de caracterul evaluabil sau neevaluabil în

bani al acțiunii constând în desființarea construcțiilor, plantațiilor sau a lucrărilor cu așezare fixă, iar calificarea acestor acțiuni, stabilirea obiectului lor și, în funcție de acesta, stabilirea caracterului patrimonial sau nepatrimonial al litigiului trebuie realizate prin raportare la dreptul a cărui valorificare se urmărește. A precizat că, în privința acțiunilor întemeiate pe dispozițiile art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, nu se urmărește valorificarea unui drept patrimonial, ci se pune problema exercitării unei atribuții legale de către organele care au aplicat sancțiunea contravențională, în scopul de a se asigura conformarea contravenientului la măsurile dispuse prin procesul-verbal contravențional, astfel că acțiunea formulată în cauză face parte din categoria litigiilor având ca obiect o obligație de a face neevaluabilă în bani, care se încadrează în dispozițiile art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă și este exceptată de la calea de atac a recursului, nefiind astfel aplicabil art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

77. Instanța de trimitere a motivat în mod tranșant punctul de vedere cu privire la interpretarea dispozițiilor legale, iar argumentarea nu indică nicio dificultate care să justifice sesizarea instanței supreme. Raționamentul juridic al instanței de trimitere, în acord cu practica judiciară națională majoritară, nu pune în evidență caracterul lacunar, îndoielnic, neclar al normei de drept disputate, posibila necorelare cu alte dispoziții neclare și nici dificultatea reală a chestiunii de drept.

78. Or, în absența unei reale dificultăți a chestiunii de drept, prin întrebarea formulată se urmărește, practic, determinarea modalității de aplicare, în cauză, a dispozițiilor legale, cu scopul de a se identifica soluția care trebuie adoptată în concret, ceea ce conduce la concluzia că se tinde, în fapt, la soluționarea excepției inadmisibilității recursului, iar nu la dezlegarea de principiu a unei chestiuni de drept care prezintă dificultate.

79. Interpretarea și aplicarea legii, în circumstanțele specifice fiecărei cauze, sunt competențe care aparțin instanței de judecată investite cu soluționarea cauzei, iar nu instanței supreme, sesizată în procedura hotărârii prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept. Judecătorul cauzei este cel chemat să rezolve și posibilele dificultăți de interpretare ori de corelare a unor norme juridice, fie ele neclare ori incomplete, folosind metodele de interpretare a legii, în acord cu principiile de drept, cu statuările doctrinare și cele jurisprudențiale în materie, atât timp cât interpretarea legii substanțiale și a celei de procedură reprezintă o etapă distinctă și absolut necesară în procesul de aplicare a unei situații de fapt concrete.

80. Față de cele arătate se constată că soluționarea pe fond a recursului nu depinde de admisibilitatea recursului, analizată prin prisma unei eventuale excepții instituite de art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă de la dispozițiile art. 483 alin. (2), raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din același act normativ, și nu a fost demonstrată o dificultate reală de interpretare a acestor dispoziții legale și de aplicare a acestora, de natură să impună o dezlegare de principiu. Nu este, așadar, îndeplinită condiția de admisibilitate prevăzută de art. 519 din Codul de procedură civilă privind existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire să depindă soluționarea pe fond a cauzei.

81. Interpretarea dispozițiilor legale se impune a fi realizată, astfel cum s-a reținut anterior, ținând seama de regimul juridic al căii de atac extraordinare a recursului, expres prevăzută de Codul de procedură civilă, admisibilitatea căii de atac urmând a fi analizată prin prisma dispozițiilor care reglementează obiectul recursului, raportat la obiectul cererii de chemare în judecată.

³ Decizia nr. 88 din 4 decembrie 2017, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 114 din 6 februarie 2018, paragrafele 36—42.

82. *Cu privire la noutatea chestiunii de drept a cărei dezlegare se solicită, ea este justificată de instanța de trimitere exclusiv prin faptul că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat, printr-o altă hotărâre, asupra acestei chestiuni și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, astfel cum rezultă din evidențele electronice ale instanței supreme, însă cerința noutății, așa cum rezultă din dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, este distinctă de cea care impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra respectivei chestiuni și ca aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.*

83. În mod evident, cerința noutății este îndeplinită atunci când problema de drept își are izvorul în reglementări recent intrate în vigoare, iar instanțele nu i-au dat încă o anumită interpretare și aplicare la nivel jurisprudențial. Condiția noutății poate fi considerată îndeplinită și în ipoteza unor chestiuni noi de drept, generate de un act normativ mai vechi, în situația în care aplicarea unei norme vechi a devenit de actualitate și nu există jurisprudență cu privire la interpretarea acesteia, sau dacă se impune clarificarea unei asemenea norme, într-un nou context legislativ din care rezultă dificultăți de interpretare.

84. Caracterul de noutate se pierde, pe măsură ce chestiunea de drept a primit o dezlegare din partea instanțelor, în urma interpretării dispozițiilor legale, opiniile jurisprudențiale izolate ori cele pur subiective ale părților nefiind în măsură să justifice declanșarea mecanismului pronunțării unei hotărâri prealabile.

85. Pe cale de consecință, prezintă importanță, sub acest aspect, existența unei practici judiciare constante în materie, iar în situația existenței unei practici neunitare nu mai poate fi sesizată instanța supremă pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, ci se impune declanșarea mecanismului recursului în interesul legii, condiția noutății chestiunii de drept constituind unul dintre elementele de diferențiere între cele două mecanisme de unificare a practicii reglementate de Codul de procedură civilă, hotărârea prealabilă pentru dezlegarea unor chestiuni de drept și recursul în interesul legii.

86. În concret, instanța de trimitere a apreciat că, pentru a stabili admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, se impune a

se interpreta dacă art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă instituie sau nu o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din același act normativ.

87. Aparent, condiția noutății poate fi apreciată ca fiind îndeplinită, întrucât din analiza practicii judiciare, comunicată de curțile de apel, evocată anterior, rezultă că nu a fost analizată eventuala incidență a dispozițiilor art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă în determinarea admisibilității căii de atac a recursului. Totuși, se observă că interpretarea solicitată de instanța de trimitere, ca urmare a cererii uneia dintre părți, are ca finalitate admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în cauzele având ca obiect cereri formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991, deși dispozițiile art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă nu vizează obiectul căii de atac a recursului, iar cu privire la această problemă de drept s-a reținut, majoritar, în jurisprudență, raportat la încadrarea acestor cereri în categoria litigiilor având ca obiect obligații de face neevaluabile în bani, că nu este prevăzută calea de atac a recursului, conform art. 483 alin. (2) raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă.

88. Noutatea unei chestiuni de drept poate fi justificată atunci când se constată, în practica instanțelor de judecată, o dificultate a aplicării dispozițiilor legale, de natură să creeze premisele apariției unei practici neunitare la nivel național, în măsură să reclame intervenția instanței supreme prin pronunțarea unei hotărâri prealabile. Punctul de vedere exprimat de una dintre părțile litigiului în care a fost formulată sesizarea, referitor la incidența unor dispoziții legale cu privire la care nu rezultă nicio dificultate de interpretare privind aplicabilitatea în cauză, nu este suficient pentru a conduce la concluzia că este îndeplinită condiția privind noutatea chestiunii de drept.

89. *În considerarea argumentelor expuse, se constată că mecanismul de unificare a practicii judiciare, reglementat de art. 519 din Codul de procedură civilă, nu poate fi valorificat, întrucât nu sunt întrunite condițiile legale referitoare la existența unei chestiuni de drept veritabile, în legătură cu soluționarea pe fond a cauzei pendinte, care să prezinte un grad de dificultate suficient de mare, apt să justifice nevoia unei interpretări prin mijlocirea instanței supreme și să prezinte caracter de noutate.*

90. Pentru aceste considerente, în temeiul art. 519, cu referire la art. 521 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă, în Dosarul nr. 21.602/215/2019, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Art. 484 alin. (1) din Codul de procedură civilă se interpretează în sensul că instituie o excepție de la dispozițiile art. 483 alin. (2), raportat la art. 94 pct. 1 lit. h) din Codul de procedură civilă, respectiv de la caracterul definitiv și executoriu al hotărârilor pronunțate în cauzele având ca obiect desființarea de construcții, plantații sau a oricăror lucrări cu așezare fixă, inclusiv în ipoteza în care aceste cereri sunt formulate în temeiul art. 32 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările și completările ulterioare?

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 21 februarie 2022.

PREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
CORINA-ALINA CORBU

Magistrat-asistent,
Cristian Balacciu

ACTE ALE COLEGIULUI MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

COLEGIUL MEDICILOR STOMATOLOGI DIN ROMÂNIA

DECIZIE

privind aprobarea modelului unic la nivel național al firmei utilizate de formele de exercitare a profesiei de medic stomatolog

În conformitate cu prevederile art. 533 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 95/2006*, precum și ale art. 34 din Regulamentul de organizare și funcționare a Colegiului Medicilor Stomatologi din România, adoptat prin Decizia Adunării generale naționale a Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 5/2007, cu modificările și completările ulterioare, denumit în continuare *Regulamentul de organizare și funcționare*,

în vederea aplicării prevederilor art. 74 alin. (3) din Codul deontologic al medicului stomatolog, adoptat prin Decizia Adunării generale naționale a Colegiului Medicilor Stomatologi din România nr. 6/1AGN/2021,

în temeiul art. 534 din Legea nr. 95/2006, precum și al art. 33 din Regulamentul de organizare și funcționare,

Consiliul național al Colegiului Medicilor Stomatologi din România adoptă următoarea decizie:

Art. 1. — Se aprobă modelul unic la nivel național al firmei utilizate de formele de exercitare a profesiei de medic stomatolog, cu caracteristicile prevăzute în anexa la prezenta decizie.

Art. 2. — Modelul unic la nivel național al firmei, aprobat la art. 1, are fondul de culoare Signal Yellow cod RAL 1003 și literele din text de culoare Black Blue cod RAL 5004.

Art. 3. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, formele de exercitare a profesiei de medic stomatolog au obligația să amplaseze firme care să respecte dimensiunea maximă de 80 cm x 60 cm, să aibă culoarea fondului și culoarea literelor din text stabilite la art. 2 și să cuprindă următoarele mențiuni:

- a) Colegiul Medicilor Stomatologi din România;
- b) colegiul teritorial pe raza căruia se află sediul profesional principal sau secundar;
- c) denumirea formei de exercitare a profesiei și, opțional, numele și prenumele medicului stomatolog titular și, după caz, ale medicilor stomatologi asociați, în situația în care acestea nu se regăsesc în denumire;
- d) mențiuni privind sediul principal și sediul secundar;

e) mențiuni privind specialitățile și competențele medicale și, opțional, titlurile profesionale, academice, științifice;

f) opțional, date de contact: număr de telefon, fax, adresa de poștă electronică (e-mail), adresa de internet (site web).

Art. 4. — Obligația prevăzută la art. 3 nu se aplică firmelor care au fost amplasate înainte de data intrării în vigoare a prezentei decizii și care au respectat caracteristicile firmei reglementate de prevederile Codului deontologic al medicului dentist, adoptat prin Decizia Adunării generale naționale a Colegiului Medicilor Dentiști din România nr. 15/2010.

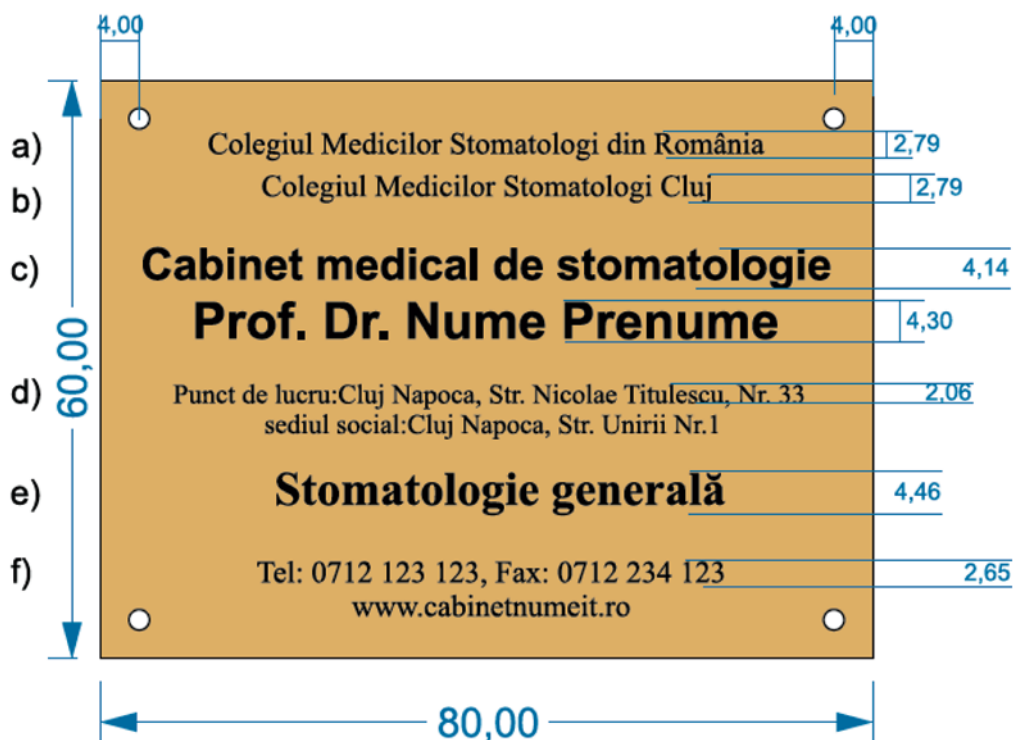
Art. 5. — Modelul unic la nivel național al firmei, aprobat prin prezenta decizie, poate fi implementat și de către formele de exercitare a profesiei de medic stomatolog care au deja amplasate firme la intrarea în imobilul și/sau în spațiul ocupat în care își au sediul profesional principal sau secundar, dar doresc alinierea cu noile reglementări în materie.

Art. 6. — Nerespectarea prevederilor prezentei decizii reprezintă abatere disciplinară și se sancționează conform legii și regulamentelor în vigoare.

Art. 7. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Colegiului Medicilor Stomatologi din România,
Ecaterina Ionescu

Modelul unic la nivel național al firmei utilizate de formele de exercitare a profesiei de medic stomatolog

NOTĂ:

Mențiunile identificate cu lit. a)—f) în cuprinsul modelului sus-menționat au caracter exemplificativ, raportat la dispozițiile art. 3 lit. a)—f) din decizie, iar dimensiunile indicate pentru literele din text au caracter de recomandare.

*) Anexa este reprodusă în facsimil.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

